

Vágtatsz egy téli operettben,
a céllövölde díszletén –
kilátszik csipke-múzsád, ketten...
szép indián-husár-legény.

Mint parókában, már a hóban
a bölcs erdélyi havasok!
E bús pojáca-rokokóban
rokokó pojáca vagyok.

Caius Licinius Calvus*

VERSEI

I

Eros éjszeme villan a vágyban, a fény
megigéz, babonáz puha pilla alól:
tekintete összekuszál, befon újra, hálót
gabalyit csupaszon ma reám szerelemből,
majd Erycina elé vet.
Már nincs kegyelem, remegek, közelegni érzem
Cyprist, amiként a halált gladiátor.

II

Lyde, rejszen akár a bús Lesbos fülfeteg árnya,
ringasson Lilybaeum is lombos, fűszeres éjben,
fedjen álmaival be dús Syblos partja s a tömjént
termő Panchaia tája – már úgysem tudsz menekülni
tőlem, rádlelek újra... Nem rejthet Thule, se Sába
pusztasága, se Gandarae s párás Taprobame... Nem
tarthat fogva Pasargaias tűnt, pazar ragyogással,
megtalállak akárhol. Ó, Astarte rimaléptű
szép papnője, szeretlek én – csak lejtsd most el előttem
sóvár táncodat, azt, amit tán még Terpsichore sem

* Caius Licinius Calvus (i. e. 82–i. e. 47?) előkelő plebejuscsaládból származó római szónok és költő, Catullus legjobb barátja. Irodalmár barátaival együtt elhatárolta magát Caesar és Pompeius politikai törekvéseitől. A szónoki pályán Cicero vetélytársának számított. A fiatal, művelt ifjak körének, a „neoterikusok” néven emlegetett csoportnak irodalomelméleti megalapozójaként kedvelt költő maradt az augustusi aranykor idején is. Számos költői művéből mindössze százhuszonnégy vers, illetve negyvenhárom töredék maradt ránk.

tud! Kígyózz, tekerőzz, csodás testedet csavarintsd meg,
fénylő tomporodat csederd, gyöngyös köldöködet rázd,
melled ringjon a füstölők bódult fátyla mögött, mély
ágyékod legyen éhesebb, mint ugrásra feszült vad
párduc Lybia szirtjein, s reszkessen feketén tárt
combod közt szerelemben, új vágyban megremegőn, majd
tépjen szét harapósan!... Ó, nincs oly gadesi hastánc,
mely fölér a tiédde, ám ajult Aeoliában
sincs bujább, kecsesebb najád nálad – Aphroditédra
esküszöm! Gyere, kedvesem, verd csörgődobodat már,
mert ha nem – leteperlek itt menten, s megdögönyözlek,
Lydém, csak teketóriázz, mint paraszti menyecskét!

III

Trágár? Én? Soha... Ó, sosem lehettem
trágárabb soha nálatok, bitang kis
talpnyalók, ti középszerű stricik. Már
tompult nyelveteket, sunyik, ne rajtam
fenjétek... De siessetek befűrni
hősibb, bús fenekekbe, hisz dicsőség
torkig nyalni hatalmasok lyukát ma
is, tróger becsület lotyói! Senkik,
sürgő képmutatók, üres fejek közt
trágár, sajna, sosem lehettem én, mert
trágárabb a veszett világ morálja
nálam. Csapnivaló ribanc e század.
Önmocskába ragad beteg, beszívott
ringyóként, vagy a fórumon riszálgat:
kurválnodni tisztítja tisztaságát,
s káromlásba, ha kényesebb, a költőt.
Trágár én soha. Tán bolond... Tanúm rá
Phoebus s Mnemosyne kilenc leánya
Thespieaban, a szent hegyek tövében!
Tespédő butaság nekem nem árthat...
Bölcsen játszani, mindig azt szerettem
fölbőszült korokon s kopár időkön
át, szellemtelenek közül kiszállni,
mint a lélek: öröknek és szabadnak.

IV

Quintiliám, keserült tavaszom, csupa szárny s fuvalom volt:
sóhaj, finom sejtés, kis árny... Ellebegett a folyón,
s Orpheusát odahagyta a baccháns fényteli nyárnak:
szaggassa szét, hadd tépje száz vad szerelemmel a vágy,
s rossz szeretők raja... Ősz lett. Portia szállt le szivembe:
vállamra hullt bolondosan – lenge levélke pörög
úgy, mielőtt tovaröppen a szél keze közt, hogy örökre
morzsolja össze más idők mély tenyerében a kéj.
Most Tertullia gyűjt tüzet: égeti lelkem a testén...
Talán a tél lopózkodik, s máris a fagy közeleg?...
Fuss, Tertullia, szíts szelenőt, tölts massicusit még –
feküdj reám, míg meghalok, jaj, melegíts, szerelem!

V

Meghalsz, Mnemosyne fátyla fed el,
majd feledésbe megy
arcod s verseid is – senki se vár,
senki se vágyik a
hangod hallani már... Taenaros ős
titkai közt lebegsz,
sajgó semmibe tűnsz, léha kis árny –
s nem lehet ott sosem
játszani, tán soha.

Kovács András Ferenc műfordításai

Molnár Miklós

IBN KARAFFA EVANGÉLIUMA

„Egy hátsó-eurázsiai kisvárosban volt egyszer egy ember: a bolsevik birodalom helyi kormányzóságának lánctalpakkal alattvalóvá simított polgára, lelkeit vesztett lelkész, elcsapott néptanító, földjétől megfosztott szőlősgazda. Akarom mondani, uralkodott egyszer egy világbíró nagy király, úgy hívták, hogy Nagy Fülöp. Az a hír járja róla, hogy hatalmas volt, feddhetetlen és bőkezű, igazságos és magasztos. (A nem általa fakasztott és ellenőrzött forrásokból szivárgó hírek szerint viszont könyörtelen, véreskezű zsarnok volt; úgy gondolta például, hogy nem uralkodhat biztonságban, csak ha